

Hatice TOPAK

(12.Sınıf, 2020)

Adana Hümeyra Ökten Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

* Öğrencimizin bu çalışması, Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesinin organize ettiği "I. Uluslararası Kahramanmaraş Şiir ve Edebiyat Günleri" kapsamında düzenlenen yarışmanın öykü kategorisinde Türkiye 1.si seçilmiştir. (17.11.2020)

EKSİK HİKÂYELER

Büyük bir korkuyla uyandım. Nefes nefese koştururken hissettiğim bu yabancılığın endişesi içerisinde bir ayna arıyordum. Bu kaçınıcıydı? Kaç seferdir başka bedenlerde uyanıyordum? Asıl ben kimdi? Nasıl görünürdü? Neleri severdi? Ne düşünürdü? Nasıl yaşardı hayatı?

Hayatım boyunca fark edilmek istemiştim. Küçük yaşında bir yazara tutulmuş, bütün benliğimle sevmeyi beklemiştim. Ama onun etrafında çok fazla insan vardı, o kalabalığın ardında beklerken ben, hiçbir zaman görmedi. “ Bekledim. Çok bekledim, bir ömre sığacak kadar... Hiç gelmedin. Hiç önemli değil, ben son nefesime kadar beklemeye devam edeceğim. Yalnız korkarım ki ömrümün sonlarına yaklaştım, çok hastayım sevgilim. Sana olan sevgimi ömrün boyunca görmezsin diye çok korkuyorum. Bu mektup eline geçtiyse şayet çoktan bu dünyadan gitmişim demektir. Dert etme, bilinmeyen bir kadının bilinmeyen bir mektubu yalnızca. Bu mektubu vicdan azabı çek diye değil, ilerde beni belki hatırlarsın diye yazıyorum. Belki karına bakarken veya çocuğunla oynarken. Her zaman aklına gelmesem de olur, yılda bir kez bile olur.”

Yine bir bilinmezlikle olaya karışmış, hiç tanımadığım bir adama olan özlem mektubumun son satırlarını yazıyordum. Ben böylesi bir aşkı yaşıyor muydum gerçekten? Bu yazdıklarım benim mi kalemimden dökülüyordu? Bu sorular her vakit olduğu gibi cevapsız kalacak, mektubu bitirmeden uykuya dalacaktım. Hiçbir yaşadığımın sonu olmadığı gibi yeni uyanışlarla devam edecekti bu silsile.

Kan ter içinde uyandığım bir başka hikâyede yine bir aynanın arayışına girmiştim. Suretimi görmem gerekiyordu. Bu sefer kimdim? Uyandığım odanın içinde bir ayna bulup

yansıyan bedenime baktığımda bir 'hah!' nidası döküldü dudaklarımdan. "Erkek olmadığım kalmıştı bir tek!" diye homurdandım. Sonra içimden ilahi olduğunu düşündüğüm bir ses fısıldarcasına bugüne kadar yaşadıklarımı anlattı. Malezya'da ücra bir yerde, beyaz insanlardan çok uzak bir adada, yerlilere bakmakla görevli bir doktorum. Uzun süredir burada olan tek doktor ben olduğum için yerliler -özellikle kadınlar- bana çok iyi davranıyor. İçinde bulunduğum bu zaman diliminde Avrupa'da yayılan çok kötü ve ilginç bir hastalık var: Amok. Normal zamanda gayet normal davranışlar sergileyen bir insan, içkisini yudumlarken bir anda ayağa fırlayıp eline bir hançer alarak insanüstü bir hızla dosdoğru koşmaya başlıyor. Önüne gelen her şeyi kesiyor. Tek amacı ise koşmak. Ta ki birisi onu yere serinceye veya ağzından köpükler saçarak bir köşede ölünceye kadar. Ben ise nedenini bilmediğim bu hastalığa henüz yakalanmamanın haklı cahilliğiyle işime devam ediyorum.

Yeni hayatıma tam adapte olmuşken yedi yıldır görev yaptığım yere ilk defa beyaz bir kadın geldi. Ada halkından olamayacak kadar güzel, beyaz bir kadın. Heyecandan dilim tutulmuş çıldırmak üzereyken kalbimin sesinden kadını duyamadığımı fark ettim. Kadın sessiz bir şekilde hamile olduğunu ve kimsenin haberi olmadan kürtaj olmak istediğini söylüyordu. Çok kibirliydi, kıyafetinin her yeri 'ben pahalıyım' diye bağıyordu. Bu durum heyecanımı daha da arttırdı. Ben bu kibri alaşağı edecektim. Şartlar sundum, kabul etmedi. Direttim, sonuçta buradan benden başka doktor yoktu. Eninde sonunda kabul edip bana döner dedim, en azından öyle olmasını bekledim. Ama o an fark edemediğim şey, kadının onurunun kibrinden bile büyük olmasıydı. Kadın asaletinden ödün vermeden odadan sessizce ayrıldı.

Hatamı kadın gittikten ancak yirmi dakika sonra anlayabilmişim. Bu kadın asla geri dönmeyecekti. Yedi yıl sonra gördüğüm ilk ve belki de son fırsatı tepmişim. Koşarcasına dışarı çıkarken diğer yandan bağıarak nereye gittiğini soruyordum. Kadının bir arabayla geldiğini söylediklerinde yanımdan geçen bisikletliyi durdurup bisikletini aldım. Deli gibi söyledikleri yöne doğru sürmeye başladım. Gücümün yettiğince belki de çok daha fazlasıyla sürüyordum. Amok' un sadece koşarak ölmek olduğunu sanırdım. Aslında yalnızca bir tek şeyi düşünerek aklını kaybetmekmiş. Onun yüzünden kendini dahi unutmakmış. Umutsuzca bisikletin üstünde şehre giderken bunların farkında değildim. Pişmanlığım, düşüncelerimin önüne geçiyordu. Kadını bulmalıydım. Bulabilecek miydim? Bulduğumda beni affeder miydi? Yoksa beni yine reddedip başka doktor mu bulurdu? Hayır, hayır, hayır... Gözümün gördüğü her yer bulanıklaşmaya başlamıştı. Yine uyku vakti geliyordu. " Olamaz!" diye haykırdım. Pişmanlık her yerimi sarmışken yeni hikâyeye geçemezdim. Şimdi bitmemeliydi, sonunu

görmeliydim. Güç, benim elimde değildi. Başladığım yere, boşluğa, tekrar döndüğümde “Artık yeni hikâye de görmek istemiyorum” dedim içimden. Kırgındım. Hiçbir hikâyenin sonu yoktu, her parçam yarımdaydı. Ruhumun yavaş yavaş güçsüzleştiğini hissediyordum. Bir daha ne zaman uyanacağımı bilmiyordum, belki de uyanamayabilirdim. “Beni boşlukta bırakma!” diyerek hiçliğe isyan ediyordum, muhatabım bile yoktu.

Boşluğa dönmemin üzerinden epey zaman geçmişti. Ne yeni hikâyelere geçebiliyordum ne de yarım kalan hikâyeleri bitirebiliyordum. Tam anlamıyla a’ râfta kalmıştım. En çok korktuğum şey başıma gelmişti. Çaresizce birini beklemeye başladım. Herhangi biri olurdu, beni bu yalnızlık çukurundan kurtarsa yeterdi. Belki de hikâyelerimde aşık olduğum birinin beni bulmasını umuyordum. Kendi kendime bu düşünceme sırttım, ben onlara hikâyemizde bile kavuşamamıştım ki... Ümitsizlik kalbimi acıtırken burada bir ayna olmasını diledim. Bambaşka birisi olmak istedim. Bu sahipsizlikten çıkıp “birisi” olmak istedim.

Yeni bir hikâyeye başlamak uğruna gözlerim acıyana kadar gözlerimi kapatıp açmıştım. Olmuyordu. “ Ne zaman geleceksin?” diye sordum acı içinde. Bir nevi kendi kendime konuşuyor gibiydim. İçimde benimle konuşan ilahî ses bile terk edip gitmişti. Hiçliğe sesleniyordum.

Bir Japon inanışına göre kâğıttan bin turna katlarsak dileğimiz gerçekleşirdi. Aklıma gelen bu düşünceyle buruk bir sesle sordum. “ Kaç bin turna yapmam gerekiyor gelmen için?” Bekledim, bekledim, bekledim... Sanki yapabileceğim başka bir şey varmış gibi. Yokluğumla boğuşurken önümde hafif bir ışık huzmesi belirmeye başladı. Mutluluğun heyecanıyla yerimde içim içime sığmazken tebessümle fısıldadım: “İlahi güç, beni unutmadın!” ...Yeni bir hikâyenin gelişinin beni bu denli mutlu edeceği aklımın ucundan dahi geçmezdi. Umut, benim hiçliğime ihanet etti. Yine ve yine beklediğim gibi olmadı.

Ben yeni bir hikâyenin gelişini beklerken ışık biraz daha büyüdü ve içinde minik bir erkek çocuk belirdi. Şaşkınlık içinde uzun bir süre ona baktım. Burada ne işi vardı? O da mı a’râfa düşmüştü? İlahi sese ne olmuştu?

Ağzım kurumaya başlamıştı. Çocuğun yaptığı tek şey, gözlerimin içine bakmaktı. Daha fazla sabredemeyerek sordum: “Sen kimsin?” Ben şaşkınlıkla ona bakarken bir anda a’râf yok oldu. Bütün mekân ve gökyüzü değişmeye başladı. Hiç bilmediğim mekânlar durmaksızın arkamızda değişirken şaşkınlık içinde çocuğa tekrar baktığımda hayretim başka bir boyuta

geçmişti. Çocuk, gözümün önünde yavaşça büyümeye başladı. Sureti, saçları, göz rengi, her şeyi sürekli değişiyordu. Boyu, yetişkin oluncaya dek uzadı ama yüzü sürekli değişmeye devam ediyordu. Sarı saç, siyah saç, turuncu saç; mavi göz, yeşil göz, kahverengi göz... Sonra, sanki çok normal şeyler oluyormuş gibi gülerken bana baktı: “ Ben mi kimim?” diye sordu. Kulağıma daha çok “*Burası benim mekânım, asıl sen kimsin?*” diyor gibi gelmişti. Ben tepki vermeyince sırtmaya devam ederek omzunu silkti. “Hiç, hiç kimseyim.” Yüzüme bakmaya devam ederken tebessüm ediyordu. Anlamamı ya da en azından tepki vermemi bekliyor gibiydi. Ben boş boş bakmayı sürdürürken yüzü yavaşça solmaya başladı. Hala gülümsüyordu ama gözlerindeki hüzünden dokunsam ağlayacak gibi duruyordu. Şaşkınlığımı hala üzerimden atamamıştım. Çocuk gelmeden önceki sorduğum soruyu ümitsizce tekrarladım: “ Buradan beni ne zaman çıkaracaksınız? Kaç bin turna yapmam gerekiyor?” Çocuğun yüzündeki son tebessümün soluk izleri de yok oldu. Yavaşça gözleri yaşarırken fısıltı gibi bir sesle konuştu: “ Ne bileyim ben, o turnaları seninle katladığımı görmüyor musun?” Sesindeki hüznü tanıyordum. Bekleyişin kırgınlığıydı o tizlik. Anlamıyordum ama şaşırıyordum da. Çocuktan gözlerimi çekerek sürekli değişen mekâna anlamsızca bakıyordum. Anlamsızca gökyüzünün değişimini seyrederken çocuk birden hıçkırarak ağlamaya başladı. Baktığım yeri eliyle göstererek “ Hangisinde kalırsak kavuşacağız? Ben artık hikâyemin yarım kalmasından bıktım, mutlu son görmek istiyorum. Beni belirsizlik içinde bırakma!” dedi, yalvarır gibi. Çocuk konuşurken eliyle her işaret ettiği yerde mekân durmuştu, acaba yaptığı şeyin farkında mıydı? Yoksa bunu önemsemiyor muydu? Bunları sormak istiyordum ama çocuk o kadar içli ağlıyordu ki şu an en büyük sorunumun bu ağlayan çocuk olduğuna karar vermiştim. Benim gibi hikâyelerin sonunu bilmeyerek umutsuzca çarpınan biri olduğunu görmek içimi rahatlatmıştı. Bir an için kendimi ona çok yakın hissettim. Yanına gidip ona sarılarak “Geçti, ben buradayım.” demek istiyordum. Ona doğru bir adım attım, sonra bir adım daha. Elimi uzatsam dokunacak mesafedeydim. Ama olmuyordu, bir adım dahi yaklaşamıyordum. Çocuğun ağlaması daha da şiddetlenirken dizlerinin üstüne çöküp: “ Ne zaman geleceksin? Daha kaç bin kâğıt katlamam gerek?” diyerek sayıklamaya başladı. Benim orada olduğumu unutmuş gibi kendi kendine konuşmaya başlamıştı. “ Sana yaklaşamıyorum!” dedim çığlık atarcasına. Bana bakmasını, burada olduğumu bilmesini istiyordum. A’ râfta çok uzun süre tek başıma beklemiştim. Daha fazlasına tahammülüm yoktu. Elimdeki tek fırsat bu çocuktü. Asla kaçıramazdım, o çukurda bir başıma çürümeyecektim.

Çocuk aniden burada olduğumu hatırlamış gibi bana baktı. Ve mekânlar bir kez daha durdu. Bir trenin içinde buluverdik kendimizi. İçerisi çok kalabalıktı ve tren hareket ediyordu. Onu zar zor görüyordum. Ağlayan ve hafif tiz bir ses “ Neredesin? Gene kaybolma! “ diyordu. Koşarcasına insanlara çarpa çarpa dümdüz ilerlemeye başladım, çocuk gittikçe görüş alanımdan kayboluyordu. Ben trenin en son kısmındaydım, o ise lokomotifeydi. Fazla vagon yoktu ama insanlar önümde resmen engel olmak için duruyordu. İçimde tuhaf bir umut vardı nereden geldiğini bilmiyorum ama bir şekilde trenin sonunda ona ulaşacağımdan emindim. Bu yol beni gerçek ona götürecekti. Ben ilerlemeye çalıştıkça yürümek daha da zorlaşıyordu. Artık adım atmak bile canımı acıtır hale gelmişti. Bilinçsizce “Onun için değer.” dedim. Daha adını dahi bilmediğim biri için bu kadar uğraşmam komik ve acınasıydı. Fakat emin olduğum bir şey vardı ki: İçimdeki ilahi sandığım ses, bu çocuğun sesiydi. Hatta Malezya’ da doktor olduğum hikâyede pişmanlıkla aradığım kadın da, küçük bir kız çocuğuyken bir ömür beni fark etmesini istediğim yazar da O’ydu. Çok uzun zamandır beklediğim kurtarıcım gelmişti. Aslında her zaman yanı başımdaydı, sadece fark etmemi bekliyordu. Farkındalığım arttıkça adımlarımı hızlandırıyordum. “ *Ya yine geç kaldıysam ve her şey için çok geçse?*” diye düşündüm, sonra bu fikri hemen aklımdan çıkardım. Pişman olmanın sırası değildi, trenin sonunda beni bekliyordu. Ben insanlarla cebelleşirken çocuğun sesi hikâyenin anlatıcısı olarak yavaşça içimde belirmeye başlamıştı. Sesi hüzünlü geliyordu. “*Olamaz!*” diye haykırdım içimden, geç kalıyordum. Biraz daha beklersem yeni hikâyeye geçilecekti. “Merak etme seni beklemeye devam edeceğim.” diyordu, ama ses gittikçe azalıyordu. “*Hayır!*” dedim, çok yaklaşmışım. Bu sefer yarım kalmasına izin veremezdim, vermeyecektim. Bu son şansımdı, bir daha nerede ve ne zaman karşılaşacağımızı bilmiyordum.

Tren hemen bir adım ilerimde bitiyordu, karşıma son bir kez dikkatlice bakınca görmüştüm. Lokomotifte beni bekliyordu. Artık ne saçı ne de göz rengi değişiyordu. Sarı saçlı ve mavi, dolu dolu olmuş gözleriyle beni bekliyordu. Can havliyle koşmaya başlamışım. ‘Ne bitmek tükenmek bilmez trenmiş.’ diye hayıflanırken lokomotifte ulaşmışım. Nefes nefese “ Bu sefer... Bu sefer geç kalmadım değil mi?” dedim. Sesim çok neşeli geliyordu. Gözlerini silip: “Tam vaktinde geldin.” dedi ve bana sıkıca sarıldı. Bir yandan da “Çok iyi dayandın.” diyordu, sesi güven vericiydi. Heyecanlı ve yorgun bir sesle: “ Hikâye bitecek değil mi? Mutlu sonu görebilecek miyim?” diye sordum. Gülümseyerek gözlerime baktı: “Hayır, daha yeni başlıyor ve sonunu bilmiyorum.” dedi ve lokomotifin kolunu çevirerek makası değiştirdi. Gideceğimiz yön tersi bir hal alırken yolun sonunda yeniden beyaz bir ışık belirmeye

başlamıştı. Hafif ürkmüş ve endişeli bir sesle: “ İy i olacak mıyız? “ diye sordum. Çocuğ un gülümsemesi daha da genişledi. “ Bundan sonrası tamamen bana ait, bütün sorumluluğ u alıyorum.” dedi. Sesindeki güvene hayran kalırken gözüm lokomotif camındaki yansı mama takıldı. Siyah saçlı, siyah gözlü bir kız görmemle her şeyin olması gerektiğ i gibi olduğ unu düşünüp tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedim. Beyazlığ ın içinde bambaş ka bir boyuta doğ ru gittiğ imizde bunun son olmasını dileyerek gözlerimi tekrar yumdum.

Gözlerim tekrar açıldığında vücudumda hissettiğ im acıyla gerç ekliğ e döndüğ ümü hissettim. Neredeydim? Sadece beyaz bir ış ık görüyordum. Arkadan bir ses: “ Hastamızın bilinci tamamen yerine geldi. Günlük kontrollerde bir aksaklık çıkmazsa birkaç güne taburcu ederiz.” diyordu. Aniden gözümün önünden beyaz ış ık çekildi ve bir hastane odasında doktorun gözüme ış ık tuttuğ unu ancak anlayabildim. Gözlerimin uyuş ukluğ uyla yüzünü seçmeye çalış tığ ım doktor “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Arya Hanım?” diye sordu. Arya... Kendime ait bir isminin olmasının beni bu kadar mutlu edeceğ i hiç aklıma gelmemiş ti. Bana ne olmuş tu? Hayal meyal hatırlıyordum ve baş ım ağ rıyordu. Bu dñyanın yabancı sıydım. Doktor benden cevap alamayınca devam eti: “Ciddi bir trafik kazası geçirdiniz Arya Hanım, 1 aydır komadaydınız. Umuyoruz ki günlük tetkiklerde bir problem çıkmaz ve birkaç güne taburcu ederiz.” Anı anlamlandırmaya çalışarak etrafıma göz gezdirmeye başladığımda doktorun arkasında takılı kaldı gözlerim. Doktor oradaki her kimse onunla konuşmaya başladı: “Emir Bey, niş anlınızın tetkikleri için tekrar uğ rayacağ ım. Şimdilik kendisini yormayalım, zaman tanıyalım. Tekrardan geçmiş olsun.” Doktorun gidiş iyle odada yalnız kalmış tık. Yüzünü görür görmez tanıdık hisler dolandı içimde. O, buradaydı. Tam olarak a’ râfta görüldüğü gibi canlı kanlı karşımda duruyordu. Gözlerini dolu dolu görünce gülerek “*sulu göz*” demeden edemedim. Yavaş ama aceleci adımlarla yanımdaki koltuğ a oturarak bana fırsat vermeden konuşmaya başladı: “Seni ne çok bekledim bu odanın içinde bir bilsen. Gözlerini açmasan bile en ufak bir tepkini, bir küçük kıpırtıyı bile hasretle bekledim. Anneler, bizimkiler hepimiz çok zor zamanlarda bekledik seni. İy i ki geldin...”

Bu dñyanın gerç ekliğ ine alış tırmaya çalış ıyordum zihnimi. Duyduklarımı idrak etmek, geçen o koca bir ayı birkaç dakikada yerine koymaya çalış ıyordum. Gözlerimi Emir’den çevirip odaya göz attım, gözüm istemsizce ayna arıyordu. Aynayı bulmak, bu anın bana ait olduğ una inanmak istiyordum.

Boğazım kupkuruydu. “Su.” Dedim çok sessiz bir şekilde. Hemen ayağa kalkıp bana su koyarken odanın normal bir hastaneden fazlası olmadığını anladım. Yalnız bakışlarım komodinin üstünde takılı kalmıştı. Dört- beş kitap üst üste diziliydi. En üstteki ikisi de “*Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu* “ ve “*Amok Koşucusu*”ydu.

Hayretler içerisinde kitaplara bakarken yaşadığım onca olay tekrar tekrar canlandı düşüncelerimde. Bardağı komodine koyarken o da bana bakıyordu. Belli ki merakımı anlamıştı. Tekrar gözleri dolmaya başladı ama inatla gülümsüyordu. Gözlerini başka yöne çevirerek: “ Çok zordu. Uyanman için her gün dua ederek çıkıp geldim ama uyanmıyordun işte. Uyanmayı bırak en ufak bir tepki bile vermiyordun.” dedi. Ağlamamak için resmen mücadele ediyordu. “Bana okuyayım diye söylediğin onca kitabı sana inat olsun diye ya okumazdım ya da yarım bırakırdım hani. En çok bundan nefret ederdin. Bana hep kızardın. ” “ Ben de düşündüm ki hikâyeler yarım kalırsa belki bir ihtimal sinirlenip uyanırsın.” Sesi titremeye başlamıştı. Ama konuşmaya devam ediyordu: “ Ne kadar mantıksız bir hareket olduğunu biliyorum ama başka çarem yoktu, elimden başka hiçbir şey gelmiyordu.” Daha fazla konuşursa hüngür hüngür ağlayacağını bildiğimden sessizce sarıldım. Sesimi kontrol edip: “ Çok kötüsün, bana neler yaşattığından haberin var mı?!” dedim yalandan sinirli bir sesle. “ O zaman planım işe yaradı.” Dedi, buruk bir sevinçle. “İşe yaradı.” “ Beni senin umudun yaşattı.” Dedim, sesim kendinden emin çıkıyordu.

Kavuşmalarla geçen günlerin ardından hastaneden çıktığımda beni karşılayan o insan topluluğuna bakarken kendi kendime tebessüm ederek “İyi ki... İyi ki böylesine bir aileye sahibim. Ve iyi ki... İyi ki kendi bedenimde, kendi ruhumda bildiğim, tanıdığım bu gerçekliğin içindeyim.”

Biz hep beraber çıkarken bu düşler karmaşası odadan, bizden geriye sadece bin turna kâğıdı kalmıştı.